

vilde de træde ind i Armeen. Dette tror jeg er et afgjørende Bidnesbyrd for, at Folkene sølte sig lykkelige ved en streng, men jeg tør nok sige ved Siden deraf en oprigtig, hjertelig og human Bestyrelse, der nok straffede, hvor Straf var nødvendig. Jeg tror ogsaa mine Herrer, at det Samme vil vise sig at være Tilfældet i Tjenestens Interesse, thi da efter det første Felttogs Slutning samtlige Frikorps bleve opløste undtagen det, som jeg havde den Ære at kommandere, var der i den krigsministerielle Befaling ligeoverfor disse andre Frikorps netop stillet den Betingelse, at hvem der ønskede at forblive til Tjeneste, maatte træde ind i det af mig kommanderede Korps. Det var en Aertjendelse ogsaa for den militære Tjenestes Vedkommende af, at man havde fundet, at det svarede god Regning, at der var ført en saadan Disciplin ved Korpsen. Jeg tør maatte endnu nævne et Exempel, det var, at de Afdelinger fra andre Frikorps, f. Ex. de ydste Herregaardsstykker, der bleve kommanderede til Tjeneste ved mit Korps, bleve ved dette og vilde ikke vende tilbage til det gamle. Dette synes at være et afgjørende Bidnesbyrd for, at streng Disciplin, selv om den engang imellem rammer i Stikkelse af en vilkaarlig Afstraffelse, affrækker ikke Mandskabet, naar det blot er med Retfærdighed, den udføres af de Foresatte, hos hvem de Underordnede skjønne, at der er virkelig hjertelig og human Interesse ved Siden af en streng Overholdelse af Tjenesten. Derfor siger jeg, mine Herrer, at man kan fremstille den Art Sager saaledes, at de kunne se gyselig affrækkende ud, naar man, uden at hende nøie til alle de Forhold, hvorunder slige Straffe have været udførte, vil sælde en overilet Dom, og dog kan det, naar man nærmere undersøger Forholdet, vise sig, at det er baade i Tjenestens og de militære Afdelingers Interesse, at de finde Sted. Det er i det Hele taget meget vansteltigt, mine Herrer, at løse de to Opgaver, paa den ene Side det, som er den første Opgave og Migt for de Kommanderende i alle Grader, nemlig at fremme den Tjenestes Formaal, som de ere satte til at værne om, og ved Siden deraf altid at undgaa enhver vilkaarlig Straf. Det er i de militære Forhold saa tvungende nødvendigt, at der ofte maa handles pludselig og med uudblivelig Virkning, at mange Gange er den Kommanderende virkelig nødtvungen til at handle vilkaarlig, selv uden at have Loven paa sin Side, og jeg vil sige de Herrer, at jeg har ligeoverfor mit Fædreland haat en fuldstændig rigtig Erkjendelse deraf, at jeg har været i den Stilling, hvor jeg sagde: jeg vil hellere udsætte mig for en Maanedes Jængel, end jeg et Dieblit vil vige tilbage for, naar Fædrelandets Ve og Vel tilligemed hele Aarveens er afhængig af, at der skaffes diebliffelig Lydighed for Tjenestens Udførelse, at handle vilkaarlig for at fremtvinge en hurtig og energisk Virkning. Dette Tilfælde har

jeg været i, og jeg kender mange udmærket dygtige Officerer, der have været i det samme Tilfælde, hvor de have sagt saaledes: Jeg vil sige Dig en Ting, min Ven, jeg vil heller udsætte mig for at komme en Maaned paa Jællningen, end jeg vil taale et Dieblits Slinger i Halsen; det er vigtige Tider, der forestaar; det er Forhold, hvor det gjælder Fædrelandets og Eders Kammeraters Sag, og da vil jeg hellere løbe den Risiko, jeg har nævnt. Saaledes er Forholdet ofte, mine Herrer. Det er ganske vist, at Brutaltet og Tyranni er noget af det Ulykkeligste, en frihaaren Mand kan være underkastet; deri sympatiserer jeg fuldkommen med de Herrer; men jeg siger: ligeoverfor denne Erkjendelse maa De se paa det, som de Færreste synes rigtig at kende, nemlig den tvungende Nødvendighed, hvori ofte den Kommanderende staar. Han skal skaffe diebliffelig Lydighed, hvor ikke alene de militære, men ogsaa uhyre Interesser staa paa Spil, og hvor maatte mange Gange Fædrelandets Ve og Vel er afhængig af, at det sker, som han befaler. Der skal det gennemføres, og enten han udsætter sig for Straf eller ikke, skal han sætte det igennem. Hvor han handler i en saadan Mand, der skal man respektere ham; lad ham saa blive dømt og straffet efter Loven, enhver honnet Mand vil dog sige; at han har gjort sin Migt. Saaledes er Forholdet, mine Herrer! Naar, hvad jeg dog ikke betvivler, det store Flertal, af de tilstedeværende er enig med mig i de uhyre Ofre, som vort Fædreland, som ethvert andet Land, gjør for at sikke sig politisk Uafhængighed af Udlandet og indre Fred og Ro, skulle føre til det tilsigtede Maal, saa maa de Herrer dog virkelig tro, at en lille Smule Vilkaarlighed i Tjenesten ikke er af de største Onder. Jeg vil spørge, naar man nævner enkelte Tilfælde, saaledes som den ærede Forespørger nævnte, for Exempel at en Karl kan faae et lille Nap, naar han springer over Hesten er det da saa farligt? Vi have jo alle Gymnastiklærere til vore Børn, og naar vi se paa Gymnastikøvelserne, se vi da ikke, at naar Børnene skulle springe, kan Læreren under den muntre Udførelse af Øvelserne raabe: spring til og give Drengen et lille Klaff; men ville Børn aldrene klage derved? Nei, de le, og Børnene le med, og det er maatte den fineste og mest afholdte Lærer, der er mest beredvillig til at udbede den Slags smaa Korrektioner. Det kommer i saadanne Tilfælde blot an paa, med hvilke Dine man ser paa den Slags Ting. Naar et æret Medlem fra Fyn (Bernsen) siger, at her er der Tale om Soldater, saa svarer jeg, at der er mange Soldater, som den Behandling virker lige saa gavnlig paa som paa Skolebørn. Jeg har været tilstede og set Soldater under Spøg og Latter tage imod den Slags smaa Korrektioner. Der er stor Sandhed i, hvad den høitærede Krigsminister for et Dieblit sagde, at den nuværende